

Ուստի հայ մեկնիչը սխալմամբ կը սահմանէ, «տաշտագուրանս (միւս հին օր. տաշտակուրանս) անօթ որ զդօստաքանն խումեն» (1ժ. Հյր. ժԲ): Անօթիս անունը պարսկերէն կը հնչէ, եւ ըստ որում բարդ կցորդութիւն մը ցոյց կու տայ իւր արմատ «տաշտին» կամ կոնքին հետ: Արդէն կայ պրս. քիւրե, որ է գունդ, եւ քիւրազ՝ նեղարեբան կուժ (Գ. Դպ.), երկուքն ալ մօտ մեր անօթի ձայնին ու ձեւին:—Ասոր հոմանշեր են վերոյիշեալ միջնադարեան վկայութեանց մէջ նշանակուած դասպրիկը, հաւանօրէն կազմուած պարսկահայ դաստ (ձեռն) եւ պրս. իպրիգ (ջրկուժ) արմատներէն, այս ինքն ձեռք լուալու կուժ. — քսիստիւր, որ է հին քսեստը, ξέστης (Եգեկ. ԽՁ, 5 եւն). — եւ շոնիձը զոր տեսանք: Անօթիս տոհմային շատ հին ձեւեր անծանօթ են ինձ: Բայց հանդիպած եմ անոր նկարի մը՝ Ս. Ղազարու մէկ Շարականին մէջ, գրուած 1578ին, աւագ հինգշաբթու կանոնին քով՝ ի խորհուրդ Ոսնալուային. եւ է այսպէս: Յատակը լայն՝ զոգաւոր, եւ դէպ ի վեր կը նրբանայ մինչեւ երկայնածիւղ պարանոցը. գօտեակ մը պարանոցին շուրջ, եւ գօտի մը փորին վըրայ, ուսկից զարդարուն կանթ մը կը բարձրանայ մինչեւ բերանը. եւ գօտւոյն